

Bosættelsesbestemmelsen, at den vedkommende havde svaret Skat til Kommunen. Man vil straks se den væsentlige Forskel, der er paa Kravet om, at man skal udrede den En paalignede Skat, og det, at man skal have svaret Skat. Og alle ældre Medlemmer af dette Ting vil erindre, hvilke Misbrug denne Bestemmelse om, at Skatten skulde være svaret, gav Anledning til. Dette førte i Aaret 1907—08 til Forhandlinger om en Revision af disse Bestemmelser, tilsigtede at tilvejebringe ensartede Regler og Regler, der var betryggende i Henseende til, at den, der opførtes paa Valglisten og fik Ret til at lægge sin Indflydelse i Vægtskaalen ved Valgs Foretagelse, ogsaa virkelig i Forhold til sin Indkomst maatte siges at være økonomisk interesseret i Kommunens Trivsel. Derfor fastsatte man i den kommunale Valglov af 20. April 1908 i § 1 følgende: „Valgret . . . tilkommer . . .“, og saa kommer alle Betingelserne og Kravene om Indtødsret o. s. v., og der tilføjes da: den som „i det Skatteaar, hvori Valget foregaar, og i hele det umiddelbart forudgaaende uden Afbrydelse har haft Bopæl i Kommunen og indenfor det nævnte Tidsrum har svaret sin til Inddrivelse ved Udpantning forfaldne direkte Skat — i København Indkomstskat — til Kommunen“. Ser man efter i de Forhandlinger, som i Samlingen 1907—08 fandt Sted i det høje Landsting i Tilknytning til det Ændringsforslag, som dær var stillet i denne Forbindelse, saa lades der i Virkeligheden fra Forslagsstillernes Side ingen Tvivl tilbage om, at man forstod dette saaledes, at den, der havde boet i Kommunen i længere Tid eller var betydelig over Minimumsalderen for Valgrettens Erhvervelse, skulde have betalt sin til Udpantning forfaldne Skat til Opholdskommunen, og at Bestemmelsen i § 1 i Virkeligheden kun var Udtryk for en minimal Opholds- og en minimal Skattebestemmelse, som aabnede Adgang for Indtræden i de valgberettigedes Rækker, enten derved at den vedkommende var tilflyttet Kommunen, eller derved at den vedkommende havde overskredet Valgretsalderen, og dette, at der for disse saaledes ny tiltrædende Vælgere var fastsat Bestemmelse om et saa langt Ophold i Forbindelse med Skatteydelse, som Tilfældet var i den kommunale Valglov af 1908, aabnede ikke nogen egentlig Adgang til Spekulation paa dette Omraade med Hensyn til Betaling af nyere Skattegæld og Tilsidesættelse af gammel med det Formaal paa lempeligere Vilkaar at opnaa Valgretten. Der foreligger da ogsaa fra hele denne Periode kun en

ganske enkelt Sag, som har foranlediget Ministeriet til at komme ind paa Behandlingen af hele dette Spørgsmaal.

Denne Sag gav Anledning til et ministerielt Cirkulære af 21. Januar 1913, underskrevet af daværende Indenrigsminister Jensen-Sønderup, hvori der tages Stilling til Skatterestanter i det hele taget og henvises til, at Afgørelsen af hele dette Spørgsmaal: Forpligtelse til at have betalt gammel Skattegæld for at kunne opnaa Opførelse paa Valglisten, i Virkeligheden er et Domstolsspørgsmaal, i Virkeligheden er en Sag, som i sidste Instans maa henvises til Domstolenes Afgørelse, hvorigennem det dog maa siges at være udtrykt, at man finder en vis Uklarhed at være til Stede i den gældende Bestemmelse. Saa føjes der til i et nyt Stykke, at det maa antages, at Skatterestance for Tidsrum, der ligger to Aar forud for den kommunale Valglistes Affattelse, ikke kan udelukke fra Optagelse paa Listen. Altsaa det maa *antages* — de Ord, der her er brugt, er dog Udtryk for, at der er Plads for Tvivl. Med andre Ord, disse Bemærkninger slutter sig til det, som er sagt i det foregaaende Stykke, at denne Tvivl til syvende og sidst maa finde sin Afgørelse ved Domstolene.

Nu gik man saa ved Valgloven af 1924 over til visse Ændringer i de Bestemmelser, som findes i § 1 med Hensyn til Valgrets Erhvervelse. I § 1 siges der som tredie Valgretsbetingung to Ting, for det første, at man ved Valgets Foretagelse skal have Bopæl i Kommunen og være Skatteyder til denne, og hvad det betyder, at man skal være Skatteyder til denne, har der mig bekendt ikke været nogen Tvivl om, nemlig at det vil sige, at man skal være opført paa Skattelisten for Januar Kvartal 1924. Men dernæst siges der, at man skal siden 1. Januar i det Kalenderaar, der ligger forud for Valgets Foretagelse, uden Afbrydelse have haft Bopæl i Kommunen og indenfor dette Tidsrum have svaret sin til Inddrivelse ved Udpantning forfaldne direkte Skat til Kommunen. Man skal altsaa i Kalenderaaret have svaret sin Skat til Kommunen, nemlig den, som er forfalden til Inddrivelse ved Udpantning. Det er jo muligt, at dette kan forstaaes saaledes, at Bestemmelsen kun tager Sigte paa den Skat, der er forfalden til Udpantning i Kalenderaaret 1924, og det er den Fortolkning, som man hidtil har været tilbøjelig til at lægge i Bestemmelsen. Men jeg vil hævde, at der i og for sig ikke er større Berettigelse til at lægge denne Fortolkning deri end til at forstaa det